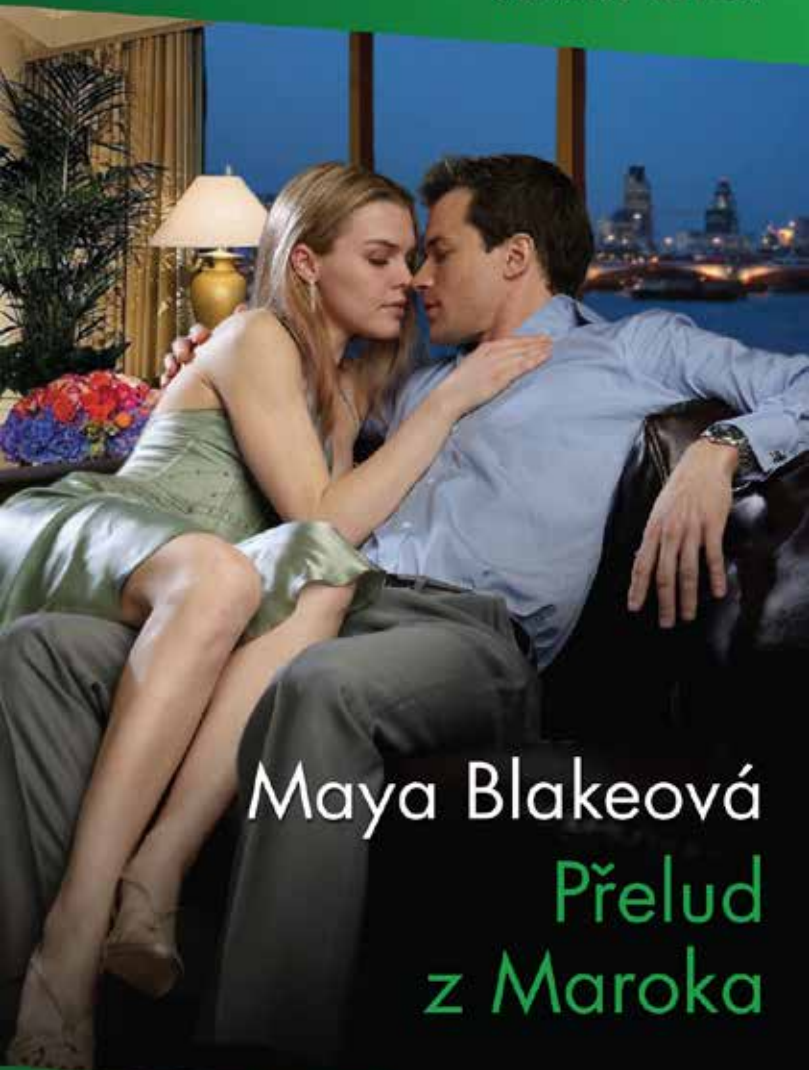

SLADKÝ ŽIVOT

Maya Blakeová
Přelud
z Maroka

MAYA BLAKEOVÁ

PŘELUD Z MAROKA

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

nedávno, nevím už přesně, ve kterém to bylo měsíci, byl hrdina „nejbohatší člověk na světě“... Přišlo mně proto úsměvné, když jsem se v povídce nazvané Přelud z Maroka, kterou si můžete přečíst tento měsíc, dozvěděl, že její hlavní hrdina, Joao, je rovněž „nejbohatší člověk na světě“. A mám pocit, že kdybych se na to soustředil, vybavil bych si těch „nejbohatších lidí na světě“ ve svých knížkách povícero.

Občas mě napadá, jestli tím, že před Vámi jako na běžícím páse nechávám defilovat milionáře a miliardáře, nevytvářím přece jenom příliš konzumní obraz světa, v němž je štěstí spojeno jen a pouze s bohatstvím. Ale pak si vzpomenu na všechny ty pohádkové zlaté kočáry a zlaté šaty a zlaté zbroje, a mávnu nad tím rukou. K pohádkám přece trocha toho pozlátka patří.

Tak si ho užijte! Nezapomeňte ale na to, že to skutečné štěstí i mí hrdinové nakonec nacházejí někde jinde než v tom, že si můžou ve své pokladnici plavat jako Strýček Skrblík.

I když... být šťastný a bohatý je určitě lepší než být chudý a šťastný...

Ale o tom se pohádky nepíší!

S láskou

Váš Harlequin

Maya Blakeová

PŘELUD Z MAROKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Heir for the World's Richest Man

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Maya Blake
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5756-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5757-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5758-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Saffron Everhartová zírala na obrovskou a směšně drahou kytici na svém pracovním stole a žaludek jí udělal salto. Tohle bude mnohem těžší, než si představovala.

Během let se naučila rozeznávat úroveň problémů spojených s dárky, které jí občas dorazily na stůl.

Květiny znamenaly, že se příštích dvaasedmdesát hodin moc nevyspí. Květiny a dárkový poukaz do nejluxusnějších lázní ve Švýcarsku jasně říkaly, sbal si kufr a zalij kytky, protože následující týden nebudeš doma. A nejvyšší kruh pekla byl rezervován pro květiny a *šperky*. V posledních dnech jí pouhý pohled na něco blyštivého způsoboval mrazení v zádech. Měla tři briliantové náramky, náhrdelník a odpovídající náušnice s růžovými diamanty od Harryho Winstona a safírovou brož, kterou absolutně nenáviděla. Procedila kvůli ní tolik slz.

Takže samotné květiny, dech beroucí a vyvolávající dutý pocit v žaludku, byly požehnáním, čistě proto, že k nim nebylo nic víc. Ale stejně...

Odsunula křišťálovou vázu od Waterforda do nejvzdálenějšího rohu pracovní desky a potlačila nutkání pohladit sametově hebké okvětní lístky skleníkových lilií, které pocházely z květinářství, zaměřujícího se pouze na bohatou klientelu. A stejně tak se odmítla sklonit a přičichnout si k jejich okouzlující svěží vůni

nebo se nechat unést vědomím, že každý z těch třiceti dlouhých stonků ve váze stojí přes tisíc liber.

Vstala od stolu, ignorovala senzační výhled na Londýn, který se pod ní koupal ve zlatavé záplavě slunečních paprsků, a obrátila se čelem ke dvoukřídlým dveřím vedoucím do vedlejší kanceláře.

Roztřeseně se nadechla a nevsímalala si zpocených rukou a rozbouřeného žaludku. Představovala si, jak se v úžasných šatech narovná v ramenou a hrdě zvedá hlavu.

Víc a víc jí ty dveře připomínaly vrchol Mount Everestu, plný nebezpečí, které na ni křičí, aby se otočila a vzala nohy na ramena. Jenže přesně to udělat nemohla.

Ještě ne.

Ale už to odkládala moc dlouho. Celé dva měsíce, aby byla přesná. Nastal čas učinit poslední krok.

Čas hodit jejich společnou noc, tu neuvěřitelně riskantní kapitulaci ve prospěch pokušení, které způsobilo, že jí srdce pokleslo pokaždé, když na ni jen pomyslela, pěkně daleko za hlavu. Čas opět převzít kontrolu nad svým životem, než bude příliš pozdě.

Jenže než se stačila vůbec pohnout, zastavilo ji zaklepání na vnější dveře kanceláře. Otočila se a opět se jí udělalo málem špatně, když spatřila elegantně oblečeného poslíčka, který mířil rovnou k ní. Těm obyčejným, co jezdili na kole nebo na motocyklu, nebyl vstup do výš než patnáctého patra povolen. Ona seděla ve čtyřicátém devátém, jen krůček od nejvyššího podlaží budovy, které obýval nejbohatší muž na světě.

A ten poslíček, který se zbožnou úctou svíral černý sametový kufřík s logem královského zlatníka pyšně vyvedeným na víku, byl na hony vzdálený obyčejnému kurýrovi.

„Ne.“ To slovo jí uniklo z hrdla doprovázené několika zdrženlivými kroky zpět, protože na rozdíl od

náramků a ostatních dárků nevyčísitelné hodnoty, tenhle zlatník, tenhle *dárek* znamenal přesun na úplně nové hřiště. Takové, které vám dává jasně najevo, že se máte rozloučit se svou duší. Zpoceně ruce a roztrášený dech budou nejmenší z jejích starostí, pokud podlehne tomu, co jí právě čekalo.

„Ne, ne, *ne*.“

Poslíček se zmateně zastavil uprostřed místnosti. „Omlouvám se, slečno. Jsem ve špatném patře? Mám tu zásilku pro slečnu Everhartovou. Můžete mě tedy navést do správné kanceláře? Obávám se, že potřebuji její podpis.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Tedy, ano, jste tu správně, ale nepotřebujete podpis, protože neproběhne žádné doručení.“ Věděla, že tón jejího hlasu hraničí s hysterií, ale nemohla si pomoci. „Ten dárek, prosím, vraťte,“ dodala, aby to zdůraznila.

Poslíček začal být viditelně nervózní. „Obávám se, že to nemohu. Je k němu doložka, že se nedá vrátit.“

„To není pravda,“ odporovala. „Já jsem slečna Everhartová a už jsem s vaší společností jednala, takže vím, co je možné a co ne.“

Na čele mu vyskočil pot. Saffron ho málem začala litovat. „No... ano, slečno, ve většině případů to tak skutečně je. Ale tentokrát to nejde.“

„Proč ne?“ dožadovala se, ale hluboko v sobě už odpověď znala.

„Protože přesně to si klient přál.“

Odolala nutkání pevně zavřít vyděšené oči, protože... *co jiného by taky mohl udělat*. Ten muž byl schopen přelstít i toho nejchytřejšího protivníka, aniž by se u toho zapotil. Dokázal předvídat tucet jeho šachových tahů dopředu v tuctu souběžných partií, zatímco se zavřenýma očima odpočíval za svým pracovním stolem. Bylo k smíchu, jak si vůbec mohla myslet, že by to tentokrát bylo jiné.

Ale Saffron neměla náladu se smát.

Sklouzla pohledem k černému kufříku a žaludek se jí stáhl. Nic by neuvítala víc, než aby v něm byli třeba smrtící škorpióni.

Poslíček si odkašlal. „Pokud mohu říct, slečno Everhartová, tohle není jen tak obyčejný kousek. Samotná královna musela dát svolení k vytvoření repliky jejího náhrdelníku. Je to jeden z nejkrásnějších kousků, jaké mělo naše klenotnictví tu čest vyrobit,“ pronesl téměř nábožným hlasem a zmatek z její reakce byl málem evidentní.

Nepochybovala o pravdivosti jeho slov. Ale důvod, proč se tu tak objevil, jí hučel v uších a přehlušil úplně všechno kromě vědomí, že pokud ho neodmítne, pokud se teď hned nechopí otěží svého života, bude navždycky ztracená. Už se vzdala celých čtyř let. Dlouhodobě žila na pokraji emocionální bouře. Nemohla mu věnovat už ani den. *Ani minutu.*

Muž před ní ovšem nepředstavoval skutečný problém. Tím byl člověk, který seděl ve svém kancelářském křesle jako na trůně, pěkně schovaný za šedými ocelovými dveřmi jen šest metrů od ní.

Se svižností, která zručně maskovala vnitřní směsici paniky a strachu, podepsala potřebné dokumenty a převzala zásilku. V srdci ovšem věděla, že dělá obrovskou chybu.

Za poslíčkem se zabouchly dveře. Saffron zůstala stát jako přikovaná na místě a kufřík se zdál s každou vteřinou těžší a těžší. Když už to nemohla snést, vrátila se ke svému stolu, ztěžka se posadila na židli a otevřela ho. Vrstvený diamantový náhrdelník s rubíny neměl jedinou chybu. Jeho krása brala dech způsobem, jaký by žádný tak očividný úplatek od bezohledného, chladně odmítavého muže neměl mít. Alespoň to nebyl těsný kousek připomínající obojek. Protože takový symbolismus už by byl za hranou.

Potlačila hysterický záchvat smíchu a zůstala na něj navzdory svému svědomí oněměle zírat. Byl to ten nejkrásnější šperk, jaký ve svém životě viděla. V prstech jí cukalo, jak chtěla přejet bříšky prstů po vzácných kamenech a na vlastní kůži cítit, jejich blyštivou krásu.

Rychle kufřík zaklapla dřív, než podlehne pokušení, a stejně jako květiny ho odsunula ze svého dosahu.

Nemůže... *nenechá* se ovládnout.

Příliš dlouho to nechávala být, dovoľovala neodolatelné svůdnosti jeho postavení a své blízkosti k nejcharismatictějšímu muži s jakým se kdy setkala, aby ji dovedly k poslednímu aktu šílenství.

No... znovu už se to nestane.

Zatnula zuby ve snaze zastavit to příjemné brnění, které se jí zmocňovalo pokaždé, když si vybavila tu osudnou noc v Maroku. Znovu si přečetla dokument, který už několikrát přepsala a poslala ho k tisku.

Kvílivý zvuk tiskárny chrlící černobílé stránky byl děsivý a uklidňující zároveň. Konečně se k tomu odhodlala a dělá ten nejdůležitější krok. Brzy bude mít zpátky úplnou kontrolu nad svým životem. Ale nejprve musí vyřešit ten malý problém s poslední monumentální překážkou.

Saffron nepochybovala, že to bude nelehká bitva.

Vytáhla papíry, přeložila je napůl a vstala ze židle. S letmým zaklepáním vstoupila do dračího doupěte přesně včas, aby zaslechla zvonění telefonu vyhrazeného pro ty nejdůležitější klienty.

Ztuhla ve dveřích a najednou se jí nedostávalo dechu, jak zírala na muže zvedajícího stříbrné sluchátko.

Na Joaa Olivieru.

Jejího šéfa. Nejbohatšího muže na světě, který ze vnějším daleko převyšoval svůj úžasný titul.

PŘELUD Z MAROKA

Navzdory tomu, kolikrát se ocitla v jeho osobním prostoru, Saffron nikdy úplně neovládla úžas z jeho přítomnosti. Jen se ho naučila skrývat do té míry, kdy vypadala téměř pohrdavě, jako by ji jeho mocná, přitažlivá aura, eruptivní vitalita více než sto devadesáti centimetrů a vrozená schopnost udělat z těch nejvlivnějších lidí naprosté hlupáky několika dobře mířenými slovy, vůbec nezajímaly.

A taky jeho elektrizující žhavý dotek.

Žádné množství tréninku a sebezapření nedokázalo zakrýt fakt, že Joao Oliviera, s jeho obscénním bohatstvím a dobře vypadajícím zevnějškem, je současně král Midas, Kroisos a Ares zabalený v pěk-ném, úhledném balíčku.

Husté, tmavě hnědé vlasy se zlatými odlesky, delší, než bylo tradičně přijatelné, mu doslova zářily v paprscích slunce procházejících skleněnou stěnou za jeho zády.

Ostře řezané lícní kosti okamžitě přitahovaly pozornost k olivové pleti a nekompromisní linie horního rtu vyvažovala hříšnou a smyslnou křivku toho spodního a náznak stínu strniště na tváři, kterou žádný holicí strojek nedokázal úplně vyhladit.

A celý překrásný obraz doplňovaly jantarově hnědé oči rámované dlouhými řasami.

Ty oči po ní šlehly ke dveřím a chvíli jí pronikavě studovaly než jí dlouhými, elegantními prsty pokynul, aby vstoupila. Jak bylo jeho zvykem, hned po vstupu do kanceláře si svlékl sako a zůstal jen ve sněhově bílé košili a vestičce z italského hedvábí, která zdůrazňovala jeho štíhlou, vypracovanou postavu.

Bylo brzy, sotva osm hodin pondělního rána, takže si ještě nestačil rozepnout manžetové knoflíčky a ohrnout rukávy na svalnatých předloktích. V celém tom pekelném představení, ve kterém se jí nedostávalo dechu, to brala jako požehnání.

„Lavinie, čekal jsem, až zavoláš,“ protáhl líně do sluchátka.

A přesně v tu chvíli jako by Saffron dostala další ránu bičem v podobě nejhříšnější touhy. Celé roky bojovala, aby potlačila vlastní tělesné reakce na jeho přítomnost – až na tu jedinou spalující noc v Maroku. Na jeho působivou duševní obratnost, nadlidskou energii a drtící bezohlednost, které zahalovaly neochvějně charakterní jádro. Nikdy ovšem nezvládla reakci na jeho hluboký, sexy hlas okořeněný nepatrným přízvukem.

Během dne k ní vysílal ostré šípky planoucího chtíče a se znepokojivou četností nestydatě napadal její sny. Došlo to až do bodu, kdy se téměř bála vstoupit do jeho kanceláře.

Ale s trochou štěstí už by nemusela o moc déle trpět.

Zavřela za sebou dveře a zaposlouchala se do konverzace.

Navzdory důvodu, proč za ním přišla, měla také práci, kterou musela udělat. Dnes ráno – a měla pocit, že jen u toho neskončí – ta práce zahrnovala Lavinii Archerovou.

V sedmdesáti čtyřech letech byla ředitelka Archer Group, pod kterou spadala síť hotelů, pivovarů, zaoceánských lodí a jedny aerolinky, u kormidla už více než třicet let.

Když se začalo šuškat, že se chystá ještě před svými pětasedmdesátými narozeninami podnik prodat jedinému kupci, Saffron bylo jasné, že po tom její šéf doslova skočí.

Ukázalo se, že měla pravdu. Joao se okamžitě vrhl do akce, aby přidal celé její impérium v hodnotě jednatřiceti miliard dolarů do svého už tak ohromujícího portfolia.

Poslední tři měsíce spřádal pečlivě kolem Lavinie

Archerové spletitou sít, která zahrnovala duševní přetlačovanou a šarm, kterému nebyla stará dáma, navzdory mnoha dalším šarmantním kupcům, schopná odolat.

„Vím, že tě moc těší, když mě necháváš takhle čekat, Lavinie,“ pokračoval Joao sametovým, hlubokým tónem hlasu silným jako speciální směs kávy, kterou pro něj pěstovali v jeho rodné Brazílii. Z každého slova sálalo jeho charisma, zatímco jantarovými očima sledoval Saffron, jak pomalu míří ke stolu. „Doufám, že až přijde čas, dovedeš mě k vrcholu, který za to čekání bude stát.“

Saffron klopýtla a rychle se chytila nedaleké pohovky. Odvrátila oči od jeho chladného až výsměšného pohledu a začervenala se nad svou neohrabaností.

Z telefonu se ozval svůdný smích. Saffron potlačila nával iracionální žárlivosti a pokusila se znovu najít svůj klid.

Přestože mu věnovala čtyři roky svého života, tak pokud šlo o Joaa, neměla žádné práva. Nezajímal se o ni nad rámec jejich výborných organizačních schopností.

Ani jednou se jí nezeptal, jaké má zájmy mimo kancelář – ne, že by na ně měla moc času. Poslední dvoje narozeniny jí naprosto unikly, protože byla příliš pohroužená do toho, aby měl Joao Oliviera bezproblémový život.

Po pravdě vlastně neexistoval nikdo, kdo by jí to připomenul – žádná rodina, přátelé ani známost – a fakt, že ani její šéf s ní v tyto dny nezacházel jinak než obvykle a zahrnoval ji pouze prací, byla jen jedna z mnoha dalších věcí, které jí zanechaly šrámy na duši a dodaly odvalu, aby se znovu chopila svého života.

Nebylo překvapením, že všechny špatné věci v jejím životě měli spojitost s jediným mužem.

S Joaem Olivierou.

Takže nebude plýtvat energií na to, aby žárčila. Až si splní své povinnosti, klidně může okouzlovat i ptáky na stromech. Bylo jí to jedno. Už tu nebude, aby to musela sledovat. Neucítí to stresující škubání v hrudi, až si bude domlouvat další schůzku s nějakou modelkou nebo společenskou celebritou.

Díkybohu to od Maroka ještě neudělal. Nebo o tom přinejmenším nevěděla, což nedokazovalo, že to ne-

Dost!

Přerušila své vířící myšlenky a znovu se soustředila na jeho pohled, kterým se na vteřinu zastavil u papírů v její ruce, než pokračoval nahoru k očím.

Poskočilo jí srdce.

Posledních osm týdnů s ní jednal s chladnou lhostejností. Sledoval ji, kdy se mu zachtělo, a ignoroval ji, když mu to dělalo radost.

Saffie musela přiznat, že jeho odtažitost jí nakonec přiměla k činům. A vědomí, že už toho o moc víc nevydrží. Nemohla už dál předstírat, že se nezměnila jen v nedůležitý satelit obíhající kolem jeho vznešenosti.

To Maroko se nikdy nestalo.

Sevřela rty a bojovala s protichůdnými pocity v mysli i v těle, zatímco se Joao tiše a hluboce rozesmál.

„*Sim*, budu tě i nadále respektovat. Odejdeš spokojená, že je tvůj odkaz v těch nejlepších rukách.“

Dlouhými prsty poklepal na hladký povrch skleněného pracovního stolu a přitáhl k nim její pozornost. Odtamtud už to byl jen krůček ke vzpomínkám, jak se jimi sebejistě dotýká její kůže. Jak ji hladí, škádlí, jak si ji značkuje a zanechává za sebou nesmazatelné stopy.

Sledovala, jak zvedl ruku a natáhl ji v němém gestu, aby mu ty papíry podala.

PŘELUD Z MAROKA

Zatímco Joaova schopnost dělat několik věcí naráz byla jeho esem v rukávu, Saffron nečekala, že se na ně vrhne během chvíle, kdy se snaží uzavřít jeden z největších obchodů svého života.

Ale... na pořadí věcí vlastně nezáleží. Přišla, aby získala zpět svůj život.

Tak do toho.

Znovu pevně sevřela rty a vložila mu je do dlaně.

Možná ji prozradil její výraz. Možná se její pokeřovaná tvář, kterou nosila celé čtyři roky, začínala po Maroku rozpadat a konečně ji zradila.

Vteřiny ubíhaly, zatímco on svým hlubokým hlasem pokračoval v chrlení čísel a prognóz do telefonního sluchátka, aniž by spustil oči z její tváře. O celou minutu později se konečně podíval na to, co držel v ruce.

Očima bleskově přelétl první stránku a jeho výraz ztuhl.

V duchu sebou trhla, když jí opět zajal svým hypnotickým pohledem.

„*Sim*,“ pohládl Lavinii sametovým hlasem, ačkoliv Saffie v něm rozeznala jisté ostří. „Nezapomeň, že nejsem moc trpělivý muž. Chci tvoji společnost a pro tebe přistoupím na tvá pravidla hry. Ale nakonec to jednoho z nás přestane bavit a vyústí to v... další kroky. Na to se také připrav, *meu querida*. Tak příště.“

Možná ta slova pronášel do sluchátka, ale Saffie na sobě cítila jejich dopad.

S trhnutím položil telefon. A pak na ni znovu upřel ledový pohled.

„Co to má znamenat?“ vydechl tichým, smrtícím hlasem.

Saffron posbírala poslední špetku klidu a vydržela to. „Je to přesně to, co se tam píše. Podávám výpověď.“

Nevěřičně znovu sklonil pohled k tomu kusu papíru.

„Z, osobních důvodů“? Nemáš osobní život, takže nemůžeš mít osobní důvody. *Pokud* –,“ pohrdavě ukázal na papír, „to celé není očividná lež.“

Nechtěla si nechat jeho sžíravými slovy ublížit. Už by měla být vůči jeho bezohlednému ignorování jakékoliv překážky mezi ním a jeho cílem imunní. A přesto se jí ta tajemná bolest, která se objevila ráno po jejich osudové noci, vnořila ještě hlouběji do srdce.

„Děkuji, že jsi mi to připomněl. A když už jsem u toho, ráda bych ti poděkovala za ty květiny a šperky, ačkoliv je nemohu přijmout. Předpokládám, že hodláš s Lavinií ještě přitvrdit, proto ten nestydatý úplatek?“

Ani mrknutím oka nepřiznal, že by zakoupením náhrdelníku, za který by většina královen vraždila, udělal něco špatného. „Předpokládám, že se tím snažíš získat nějakou pozici pro vyjednávání?“ přemítal.

„Neprojevíš mi laskavost tím, že bys odpověděl?“

„Věřím, že jednou z prvních věcí, o kterých jsme po tvém nástupu hovořili, bylo, aby ses neptala na otázky, na které znáš odpověď. Chceš, abych ti tu svoji zopakoval? Protože jsi mi také nedala uspokojivou odpověď.“

„Jakákoliv odpověď, kterou potřebuješ, je v mé výpovědi. Podávám ji z osobních důvodů. S účinností po uplynutí výpovědní doby.“

Znovu se podíval na papír s takovým opovržením, až se Saffron divila, že se samovolně nevznítíl.

„Nejsi přelétavá. Naopak jsi mimořádně výkonná. Spolehlivá. Vyrovnaná. Jeden z nejpracovitějších lidí, jaké znám. Za poslední čtyři roky jsi nedostala úkol, který bys nezvládla k mé spokojenosti,“ protáhl líně a pohodlně se opřel ve svém trůnu podobném křesle, které přímo pro něj navrhl francouzský interiérový designér. Celý se uvolnil a slunce prokázalo jeho dokonalému tělu tu nejlepší službu.